

kommunale Regnskabsaar, 1919—20. De Grunde, som talte for at indføre Bestemmelserne om Medhjælp til Sogneraadenes Formænd, da Loven første Gang forelaa, er fremdeles gældende, og jeg haaber derfor paa Lovforslagets Gennemførelse.

I. A. Hansen: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse. Forholdene er jo, som ogsaa Ministeren fremhævede, som i de foregaaende Aar, og selv om vi ogsaa fik Fred snart, maa vi jo forudsætte, at Sogneraadenes Arbejde ikke i væsentlig Grad vil blive lettet i den nærmeste Fremtid.

Jeg kunde dog have Lyst til udover denne korte Anbefaling af Lovforslaget at fremkomme med nogle faa Bemærkninger. I den Situation, vi har levet under, har der været et meget betydeligt Arbejde for Sogneraadene, og deres Administration har derfor i mange Tilfælde maattet forme sig paa en noget anden Maade end hidtil. Flere Kommuner har f. Eks. købt og indrettet Bygninger for at oprette faste Kommunekontorer, hvor de har ansat en fast Bogholder, der samtidig fungerer som Kasserer, selvfølgelig under Sogneraadets almindelige Ansvar. Hvor dette er sket, vil det selvfølgelig blive bibeholdt efter Krigen, og de Udgifter, det vil medføre, vil jo overskride det, der er hjemlet til Medhjælpsløn for Sogneraadets Formand i den hidtil gældende Lov. Saadanne Kommuner vil altså være henviste til at kræve Amsraadets Samtykke til disse forøgede Udgifter, og Amsraadets Tilladelse vil foreligge — derom er jeg ganske overbevist — i alle Tilfælde. Der er andre større Kommuner, som indretter sig paa en anden Maade, en mere naturlig Maade maaske, skønt den først nævnte ogsaa kan kaldes naturlig, og de har maattet yde meget store Bidrag til Kontorhold, Bidrag, som vel ligger oppe ved det dobbelte af, hvad der i Henhold til Loven maa ydes. Jeg føler mig ogsaa ganske overbevist om, at de Steder, hvor dette er Tilfældet, vil de ikke, selv under normale Forhold, kunne komme ned til de gamle Summer. Arbejdslønnen er steget i sin Almindelighed, og disse Menneskers Løn er ogsaa steget. Spørgsmaalet bliver da dette, om der ikke var Grund til — og det vil jeg henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa — i en nær Fremtid at forhøje de Summer, der er angivne i Loven som det, der maa ydes til Medhjælp til Formanden eller, hvad jeg personlig ikke har det

mindste imod, at lade en Lov som den foreliggende blive vedvarende. Det er almindeligt, at Amsraadene tiltræder de Ønsker, som Sogneraadene har i saa Henseende. Det vilde ogsaa være ret vanskeligt for et Amsraad, hvis Kommunen f. Eks. skulde overskride det, den havde Ret til at bruge til Medhjælpsløn til Formanden, med et vist Beløb, at sige, at det er for meget. Hvis det f. Eks. gik ud over Administrationen, vilde det være en temmelig uheldig Beslutning for Amsraadet at tage. Jeg vil derfor, som sagt, henstille til den højtærede Indenrigsminister i det kommende Aar at overveje, om der ikke var Grund til enten at forhøje disse Summer eller ogsaa at lade en Lov som den, der foreligger, være vedvarende. Jeg nærer ingen som helst Frygt for noget Overgreb fra Kommunernes Side i Retning af, at de skulde give for mange Penge ud dertil, thi selv om Amsraadet ikke længere var kontrollerende paa dette Omraade, vil Vælgerne være det, og i en Tid som vor, hvor man altid paakalder Selvstyret, finder jeg ikke, at der er nogen som helst Grund til at frygte for, hvad der vil ske, om Kommunernes Ret udvidedes paa dette Omraade.

Med disse Ord anbefaler jeg paa ny Lovforslaget.

Piper: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Forslag, saaledes som det foreligger. Det er en Nødvendighed under den Situation, vi har, og med det stærkt forøgede Arbejde, der paalægges Sogneraadene. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale, at jeg fandt, at det var rigtig, at man baade fra Regeringens og Rigsdagens Side i de senere Aar, ja, i en Aarrække, har stræbt at lægge den ene og den anden Opgave paa Kommunerne, og dette medfører et saa stort Arbejde, at det i mange Kommuner bliver uoverkommeligt at faa udført det uden Medhjælp af Funktionærer. Det ærede Medlem, som sidst talte, var ogsaa inde paa at nævne, at i den ene Kommune efter den anden fører Udviklingen med sig, at man faar faste Lokaler og fast ansat Medhjælp. Hele denne Bevægelse medfører, at man i en Mængde Kommuner kommer i høj Grad bort fra det Selvstyreprincip, som egentlig laa til Grund for hele denne kommunale Lovgivning, og jeg vil gerne benytte Anledningen i Dag til at vise hen dertil og bede taget under Overvejelse, om det ogsaa er rigtig at blive ved at gaa den Vej videre og videre. Men hvis man stiller de store Krav til Kommunalbestyrelserne og særlig til